

Ispovijest bivšeg alkoholičara iz Banjaluke: U čaši sam utopio najbolje godine

Najteže mi je što sam izgubio najljepše godine života na alkohol, jer me, dok sam pio, ništa osim alkohola nije interesovalo, ni žena, ni porodica, zbog čega sam ostao i neoženjen, započinje svoju priču Nikica Domazet, koji je u čaši utopio skoro četiri decenije.

Patnje koje je preživio pogodile su duboko, kako njega, tako i druge ljude koji su tada bili u njegovoj blizini.

Od ranog djetinjstva život mu je donio bezbroj muka i nedaća, koje je, kako kaže, pokušao da utopi u alkoholu, ali ispostavilo se da je put kojim je krenuo bio još trnovitiji.

"Otac mi je bio alkoholičar i kada bi se vratio sa posla, istjerao bi iz kuće majku i nas petoro djece, a u kuću smo ulazili tek oko pet ujutro, kada bi on odlazio da radi", priča Domazet.

Alkohol je probao prvi put već s osam godina, kada bi ga otac poslao da mu nabavi rakiju, a on je, kako kaže, otpijao po gutljaj da bi ocu ostalo manje i da ne bi tukao majku, njega, braću i sestre.

Već sa 14 godina cijeli svoj život je posvetio alkoholu, kući nije dolazio po deset dana, a kada bi ga majka pitala gdje je, obrušio bi se na nju.

Zbog čašice rakije je, kaže, pješao po 10 kilometara i po cijeli dan radio besplatno, samo da bi utolio svoju glad za pićem.

Ovaj pedesetpetogodišnji čovjek s mukom se prisjeća dana kada je počeo da halucinira i pao u delirijum.

"Sređivao sam dvorište kod jednog čovjeka kada su počele da mi se priviđaju razne stvari i kada su me uhvatile halucinacije. Samo sam mu rekao da me odveze na psihijatriju, jer nisam mogao da opišem osjećaj koji me je preplavio", priča Domazet.

Na psihijatriju je, kaže, primljen u teškom stanju i tu je boravio 21 dan, a odmah po izlasku javio se u Klub liječenih alkoholičara Banjaluka, gdje počinje svijetla strana njegovog života, a čiji je i danas član.

Zahvaljujući ovom klubu, alkohol ne pije već 11 godina i od tada se, kako kaže, osjeća odlično, zdravlje ga dobro služi, a ljudi ga mnogo više cijene.

Nakon skoro četrdesetogodišnjeg staža u alkoholu, Domazet je odlučio da otpočne borbu za svoj život, krene na sastanke Kluba i ostavi čašu po strani.

Sada je, kaže, mnogo bolji čovjek i zahvaljujući terapeutima, socijalnim radnicima, psiholozima, a pogotovo Neri Zivlak-Radulović, predsjednici Kluba.

Nakon toliko godina pretrpljenih muka i patnje je srećan što je uspio da, kako kaže, produži život sebi i da postane mnogo bolji i za druge ljude.

Trenutno radi privatno i posla ima mnogo, jer ga svi zovu, a nije kao prije kada ga, prisjeća se, niko nije htio niti je imao snage za rad.

Ovaj hrabri čovjek preporučuje svima da se što prije obrate za pomoć, jer iako je ova bolest, kako navodi, duga i teška, nije neizlječiva ako se svom snagom volje suočite s njom.

Najviše mu je žao, kako kaže, mladih ljudi koji su se odali alkoholu jer u njemu, upozorava Domazet, nema baš ništa dobro i pozitivno.

Ističe da alkoholičarima, dok su pod dejstvom alkohola, život prolazi bez njih i ostaju bez najvrednijih stvari koje su im se mogle desiti.

"Pozivam sve one koje poznajem, kao i one koje ne poznajem da stanu na vrijeme i da ne postanu robovi alkohola. Nemojte dopustiti da vam se desi isto ono što se desilo meni jer ja nikad ne bih poželio da neko bude onakav kakav sam ja bio", upozorava Domazet.

Priča 2

Ispovest bivšeg narkomana

Drugovi me zovu Bak. Ja sam oličenje krilatice "Jednom narkoman – zauvek narkoman". Tačnije, ja sam bio takav i ni u šta nisam verovao. Ni sada nisam sasvim siguran ko sam, ali tačno znam šta nisam – nisam lažov, lopov, ubica sopstvene majke i nisam narkoman – to sigurno nisam ja.

Otkako se sećam sebe, mnogo sam voleo svoju mamu i ponosio se njome. Moja mama je bila najlepša na svetu. Ona se rodila u Americi, njeni roditelji su vodili porodični biznis i bili veoma imućni. Pružili su joj najbolje obrazovanje i planirali za nju uspešan brak i karijeru. A dalje se sve dešavalo kao na filmu: ona se zaljubila u pilota, posvađala se sa roditeljima koji su smatrali da on nije dovoljno dobar za nju i zajedno sa mužem napustila svoj dotadašnji život i Ameriku zauvek.

Ja sam se rodio u peridou kada život mojih roditelja nije bio sasvim sređen. Otac je retko bio kod kuće, mama je patila zbog toga što ne može da mi pruži sve što je sama imala u detinjstvu. Mnogo godina kasnije sam saznao da se odricala nekih stvari kako bi za mene kupila delikatese i skupe igračke. Nije radila i potpuno se posvetila porodici. Išao sam na privatne časove stranih jezika i koncerte, dečije rođendane svojih drugova, treninge i u svemu sam bio prvi. Sa pet godina sam već slobodno čitao na dva jezika, a sa osam godina sam pisao dečije knjige.

Rastao sam savršeno srećan i nisam primećivao niti cenio činjenicu koliko sam bio srećan. Na mom nebu nije bilo ni jednog oblačka, mama me je štitila i od najmanjih neprijatnosti. Ja sam rastao u nekakvoj bajci koju je moja mama režirala. Prirodno je da nisam ni mogao da znam šta je to pravi život.

Kada sam imao 11 godina, došli su nam u goste mamini roditelji i doneli sa sobom „kamion“ poklona. Od tog trenutka sam postao njihov mezimac. U mom sunčanom svetu se pojavila

skupa garderoba, putovanja, najbolji kompjuter. U to vreme su mi drugovi i dali nadimak "Bak", jer sam uvek bio pun para.

Moj svet se srušio kada sam imao 13 godina i odjednom se pojavio moj mlađi brat. On je oteo moju mamu noćnim plaćem, dečijim bolestima i prelepim plavim kovrdžama. On je bio veoma lep i još više razmažen. Otac je tada prestao da leti i pao pod vlast tog minijaturnog komandanta. Sada se ceo svet vrteo oko njega. Kada sam pokušavao da povratim svoje, jednostavno su me kažnjavali.

Tada sam prvi put pobegao od kuće i pohlepno zaronio u novi svet pun avantura i opasnosti, zadovoljstava i nedečijih nedaća.

Tamo sam naučio da kradem, naučio šta je to rani seks, udisanje lepka i razne gadosti. Kao i ranije, u svemu sam želeo da budem prvi i najhrabriji. Sada razumem da sam u to vreme očajnički opasno eksperimentisao sa svojim životom. Prvi put sam završio na reanimaciji kada su me neki strani ljudi pronašli na ulici bez svesti posle predoziranja nekakvim tabletama.

Mama me je više puta vadila iz policije obećavajući da ja to više nikada neću ponoviti. Ali ja sam opet i opet bežao od kuće u sopstveni „čarobni svet“ ispunjen travom, nekakvom hemijom, tabletama, halucinacijama, strahovima i junaštvom. Sada se jedva sećam šta se sve sa mnom dešavalo. Ma i ne želim da se prisećam svega toga.

Saznao sam šta je to heroin kada sam imao 15 godina. Uvideo sam to vrlo jasno i osetno. Drug i ja smo u društvu odraslih momaka već nekoliko meseci pili i šmrkali svakakvo đubre, a zatim smo svima pričali o našim tripovima. Nas su tamo voleli, štitali i redovno častili. Tamo je bio i onaj „žuti“ od koga mi je u početku bilo muka, a onda je to prošlo. Osećali smo se odraslima i veoma „cool“. Obični ljudi su nam ličili na glupe i žalosne insekte koji se trude na svojim glupim poslovima, oko svoje balave dece i glupih problema. Oni ništa ne razumeju u životu i ne dokučuju nešto veoma važno - smisao života.

Tek sada vidim kakvo bedno, prljavo i mrsko biće sam bio ja sam, kada sam naduvan izgledao samom sebi kao mudar, neustrašiv junak, velika ličnost koja obasjava svet svojim svetlom i lepotom...

Tog dana sam primetio kako moj drug kao osmehujući se u snu, postaje sve bleđi i čak modriji. On kao da nije disao. Još je bio živ kada su ga dovukli do dvorišta. Srce je još kucalo. Pokušali su da ga probude, dali mu nekakvo smešno veštačko disanje, ali ništa nije pomagalo. Tada je neko pozvao hitnu pomoć i svi su se razbežali u panici...

Kažu da su ga dovezli u bolnicu mrtvog.

Ja sam ostavio svog druga da umre...

Toga dana sam odlučio da više ne taknem drogu. A već sledećeg dana je počela nekakva neobična bolest. Hladnoća, groznica, nesanica, mučnina. Kada su počele da me bole kosti, prepoznao sam heroinsku krizu u punom jeku. Jedino o čemu sam mogao da razmišljam u tom trenutku je gde da nađem još dopa. Tada već niko nije hteo da me časti. Ispostavilo se da su moji jučerašnji prijatelji dileri. Ja sam ih bio potreban samo kao pokusni kunić radi probe nove robe i kao klijent iz bogate porodice. Tih dana sam prvi put ukrao novac od majke.

Ne mogu i ne želim da govorim o toj godini pakla koji sam sam izazvao i kroz koji sam prošao. Niti o paklu kroz koji je prošla cela naša porodica. Evo samo nekoliko najupečatljivijih momenata mog pada do samog dna:

- ukrao sam iz kuće sve što nisu uspeli da sakriju od mene
- lagao sam sve i svuda
- pljačkao sam učenike na ulici
- otimao novac od prosjaka
- pretio sam ocu pištoljem i izbijao sopstvenu majku tražeći od nje novac
- počeo sam da se bodem kada nisam imao dovoljno heroina
- počeo sam da dilujem i navukao sam bar 10 novih ljudi
- navukao sam svoju devojkicu na heroin

- tri puta sam je terao na abortus kako ne bi rodila narkomana
- bio sam najniži šljam u zatvoru
- više puta sam se lečio u raznim rehabovima i svakog puta sam ili bežao odatle ili su me izbacivali
- mnogo puta sam se skidao sam, ali nikada nisam bio čist duže od mesec dana
- skoro sam umreo od predoziranja, imao epi napade na skidanju sa heroina, preležao zapaljenje pluća, dobio ubodnu ranu od noža u stomak. I svakog puta me je mama izvlačila iz tog pakla
- otac me je prokleo i zbog mene napustio mamu
- napravio sam od majke lepotice sedu staricu iskrivljenih usta od šloga

Kakve sam zločine još mogao da počinim i šta je još preostalo da uništim? Odavno nisam više verovao ni u šta i nikome. Tačno sam znao da ništa ne može da se vrati, da se popravi i promeni i da niko ne može da me skine sa droge. Poslednje godine sam se nosio sa mišlju o samoubistvu. Jedino sam se nadao da će me smrt ranije odneti...

Jednog dana sam tražio na internetu nešto za depresiju kod narkomana i naleteo na stranice RefindYourWay. Tamo je bila jasno opisana moja situacija, kako teskoba dovodi čoveka do podsvesne potrebe i navodi na upotrebu narkotika. Kako on posle strada od očigledne ili

skrivena depresija za vreme apstinencije. Kako ga ta teskoba tera na recidiv. Još jedno neuspešno lečenje, razočaranje, opet depresija, očaj. Pokušavaš da se anestetiziraš pomoću droge, ali više ni to ne pomaže. Tada sam shvatio da sam u začaranom krugu koji vodi od depresije do heroina i da su do tada pokušavali da me leče samo od polovine moje bolesti. Rezultata nije moglo biti kada nikoga nije zanimala moja bolesna duša i moja osećanja.

Konsultacija je bila besplatna i ja sam odmah odlučio da pozovem RefindYourWay. Nisam imao šta da izgubim. Prijatni ženski glas mi je rekao da ako sam živ, znači da izlaz postoji. I ja, koji nikada nisam verovao u Boga sam odjednom shvatio - čim sam još živ, znači da sam još uvek potreban na Zemlji. Pažljivo su me saslušali. Postavili su mi stotinu pitanja o kojima ranije nisam ni pomišljao. Mnogo toga su mi objasnili o meni samom i o mom problemu. Ni jednom me nisu ponizili i dozvolili da se osetim da ja nisam samo pacijent, već i...

Detaljno proučavanje moje situacije, jasna analiza, tačne preporuke. Pomogli su mi da izaberem gde i kako da se skinem sa heroina maksimalno lako i bezbedno, na američki način. Za samo nedelju dana su me skinuli sa 5 grama kvaliteta dnevno. Ne samo da nisam imao krizu, već sam bez ošamućenosti i pospanosti mogao da igram bilijar. Kada su proverili da sam čist, ugradili su mi prvi blokator na 3 meseca.

Kao da sam osetio da sam prešao granicu i da je rampa za mnom zatvorena. Odavno se ne sećam takvog olakšanja i radosti. Dalje je bilo već lakše: lečenje psihičke krize, depresije, psihičke zavisnosti. Svakog dana su skidali sa mene jedan po jedan sloj tereta duševnih problema. Preživljavao sam sramotu, sumnje, strah od povratka kući. Zahvalnost i ljubav su me postepeno ispunjavali. Sve češće sam razmišljao o mami i kako moram da uradim još toliko toga za nju. Setio sam se brata koga sam se trudio da ne primećujem i kome sam ukrao detinjstvo i roditelje.

Sada prolazim program INFOTURN što znači preokret sudbine pomoću informacije. INFOTURN vodi ruski psihijatar doktor Viktor koji je i tvorac te metode. Bez lekova, nizom neobičnih treninga se čistim od svakakve prljavštine koja se nakupila u srcu, a delimično de čistim i od samog sebe, jer sam i sam postao ta prljavština.

Još ne znam šta ću postati, ali sa sugurnošću znam da nisam narkoman.